Quelle: https://manuscripta.at/?ID=36561
Copyright: Göttweig, Benediktinerstift

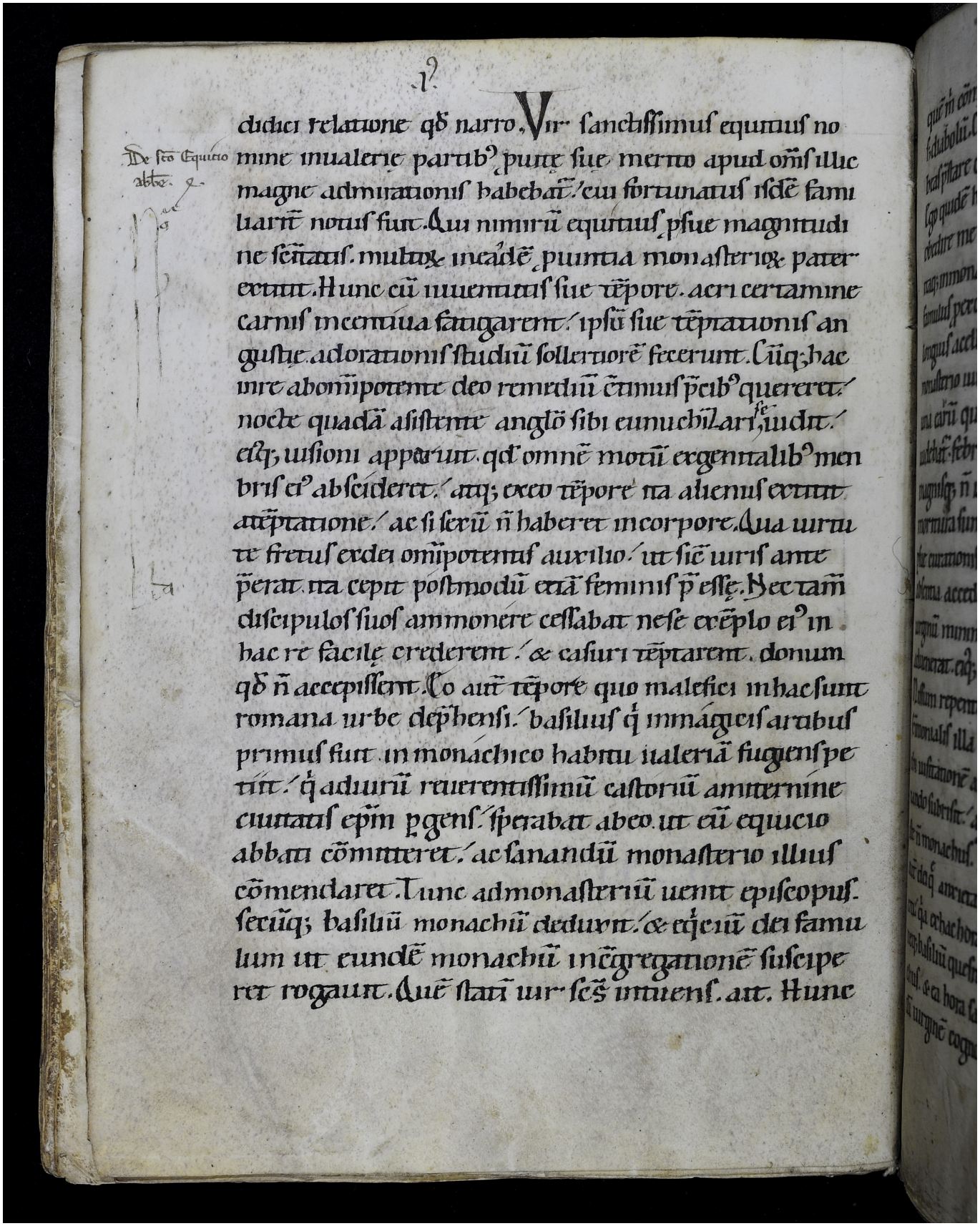

De sco Equitio abbe.

dicici relatione qd narro. Vir sanctissimus equitius nomine inualerie partib̄ pontie siue merito apud omis illic magne admirationis habebat̄. cui fortunatus isdē familiarit̄ notus fuit. Qui nimirū equitius, pfue magnitudine sēitatis. multoq; incadē pontia monasterioq; pater extitit. Hunc cū iuuenutis siue tēpore. acri certamine carnis incentiua fatigarent. ipsū siue tēptationis angustie. adorationis studiū sollertiorē fecerunt. Cūq; hac ire abomipotente deo remediū ēmuis pcib̄ quereret. nocte quadā asistente anglō sibi eunuchi lari fe. iudit. eiq; uisioni apparuit. qd omnē motū exgentalib̄ membris ei abscideret. atq; exeo tēpore ita alienus extitit atētatione. ac si serū ñ haberet in corpore. Qua uirtute fretus erdei omipotentis auxilio. ut sic uiris ante perat. ita cepit postmodū etiā feminis p esse. Nec tam discipulos suos ammonere cessabat ne se exēplo ei in hac re facile crederent. & casuri tēptarent. donum qd ñ accepissent. Eo aut tēpore quo malefici in hac sunt romana urbe deprehensi. basilius q̄ in magicis artibus primus fuit. in monachico habitu ualeriā fugiens petiit. q̄ aduersū reuerentissimū castoriū amiternine ciuitatis epm pgens. sperabat abeo. ut eū equicio abbati cōmitteret. ac sanandū monasterio illius cōmendaret. Tunc admonasteriū uenit episcopus. seruūq; basiliū monachū deduxit. & eiq̄ eū dei famulum ut eundē monachū in cōgregationē susciperet rogauit. Quē stati uir ses intuens. ait. Hunc